

TÓNLEIKUR

WHY ME LORD?

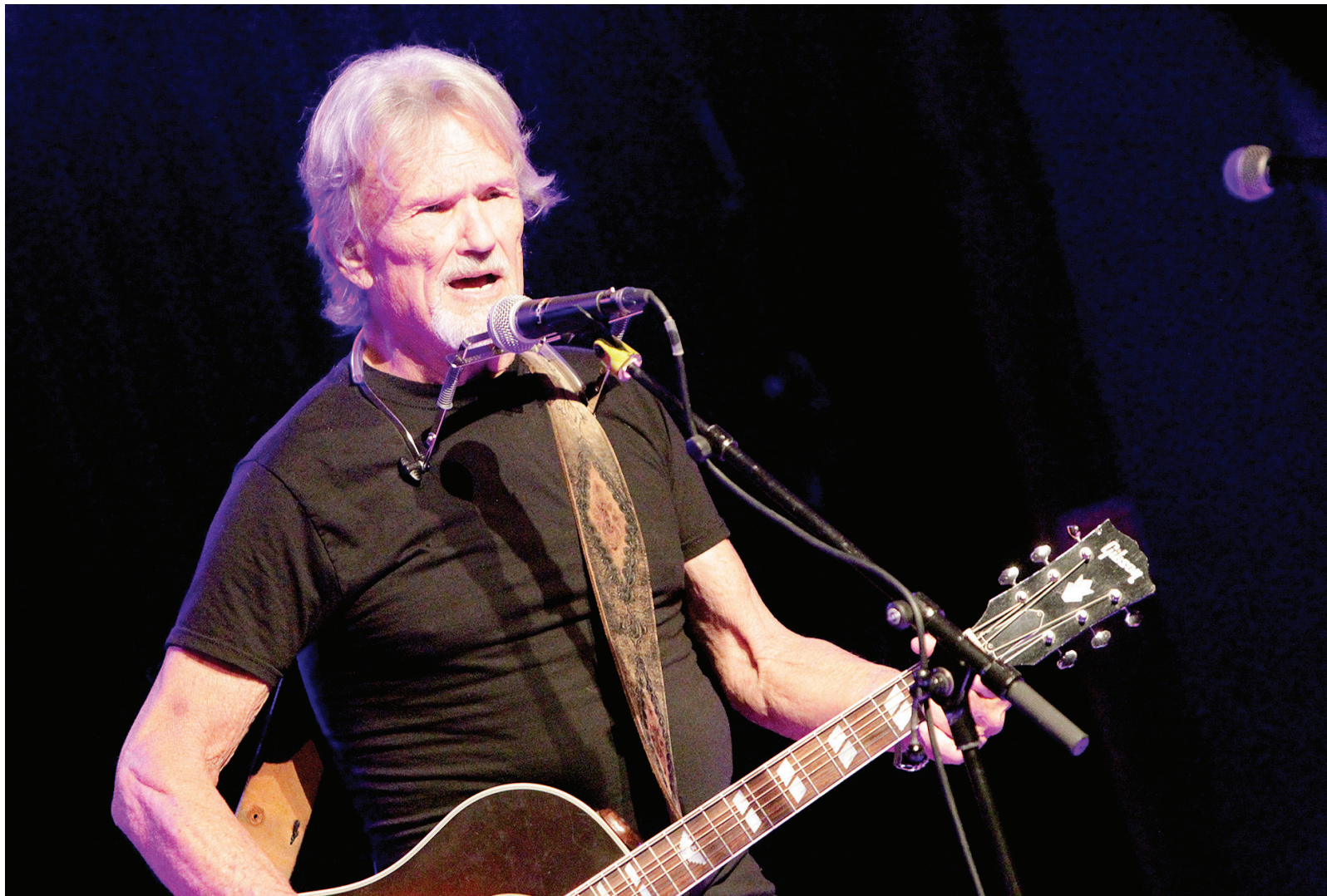
Kris Kristofferson spyr so eymlig Várhara um hví júst hann (Kris) bleiv bjargaður. Hvat havi eg gjørt, Harri, til at eg havi uppiborðið nakað frá tær?

Sólvit E. Nolsø

Hvussu Gud velur at svara Kris, tá teir einaferð mótast í teim ævigu bústøðum, er ringt at siga, men eg kann siga fyri meg, at um tað var bjargingarátakið, ið gjørdi, at Kris kundi halda áfram í sínum tónleiki, so hava vit nógv at takka Gudi fyri.

Søguforteljari

Fyri ein so stóran Kris-fjeppara sum meg sjálvan, so var henda løtan í Norðurlandahúsinum heilt serstøk. Endiliga fekk eg møguleikan at uppliva stóra mannin við hittum Bobby McGee, Here Comes That Rainbow Again og Help Me Make It Through The Night. Tað var eisini ein felagskensla í rúminum, at endiliga sita vit her. Øll vórðu sjálvandi greið yvir, at maðurin er 80 ára gamal og tað tekur mann við í væntanir til konsertina.

So traðkar hann á pallin – Kris. Rankur sum ein unglingi stillar hann seg við guitarinum og munnharpuni. Good evening Faroe Islands var hansara heilsan at byrja við og so legði hann

til brots. Við tí var leiðin løgd til restina av kvøldinum. Hann steðgaði ikki millum sangirnar at siga frá teimum. Hann fortaldi ikki frá hvussu sangir blivu til ella hvussu hann fekk

Johnny Cash at innpæla Sunday Morning Coming Down. Hann gloppaði ikki einaferð inn í tað hav av upplivingum, ið hava slóða fyrri frásagnunum, ið sangir hansara eru.

Meðan eg sat í Norðurlandahúsinum vildi eg hava hann at siga okkurt. Eftirfylgjandi eri eg komin til tað niðurstøðu, at tað ger einki, at hann ikki segði nakað. Sangirnir siga í veruleikanum frá sær sjálvum:

See him wasted on the sidewalk in his jacket and his jeans, wearing yesterday's misfortunes like a smile (Pilgrim Chapter 33)

Freedom's just another word for nothing left to lose (Bobby McGee)

All he's good for is getting in trouble and shifting his share of the blame. Some people swear he's my double and some even say we're the same (Silvertongued Devil

and I)

Tað er ikki neyðugt hjá Kris at fortelja okkum hvat hann meinir. Um mann hevur eitt sindur av innlitið í liv hansara, so kennir mann søgurnar. Tað er í veruleikanum tað, ið Kris fortelur – søgur. Hann fortelur søgurnar syngjandi. Hann ballar einki inn. Tí er tað so lætt hjá okkum at verða til staðar. Vit skilja hvat hann vil fortelja við sínum søgum.

Blandað tónlistarlig uppliving

Eg vendi aftur til, at maðurin er 80 ára gamal. Tað ávirkar sjálvandi. Røddin er viknað og guitarspælið var heldur veikt til tíðir. Hann misti taktina onkuntíð fyrri síðan at royna at fanga hana aftur.

Tað var tó ikki nakað, ið hann royndi at fjala. Hann dylir ikki at hann er sjúkur og hann tykist ikki darvast av, at vit vita hann verða

viknaðan. “I normally end this song with an harmonica solo but I forgot which one I’ve got on” segði hann einaferð tá hann bráðliga endaði ein sang. Við tí tók hann burtur allan iva um, at hann roynir at fjala sínar veikleikar.

Autentisiteturin sigraði

Næstan øll, sum hava verið á konsert hjá Kris Kristofferson hesuferð hava brúkt eitt orð at lýsa tær við: autentiskt. Tað lýsir upplivingina væl. Hon var veruliga autentisk. Har var einki at taka feil av. Kris Kristofferson, við øllum tí sum hann er og hevur uppliva, var til staðar hetta kvøldið.

Vit finga so eina løtu saman við honum meðan hann fortaldi sínar søgur.

